

The background of the cover is a misty, blue-toned photograph of a person in a white lab coat standing in a forest. The person is seen from behind, looking down a path that leads into the distance. In the foreground, there is a dark, ornate metal fence with pointed finials. The trees in the background are bare and their branches are visible through the mist.

ATSEKT IKI NAMU

Bestselerio ŠARKOS autorius

MARK EDWARDS

Naktinis traukinys, vykstantis iš Budapešto į Sigišoarą, vėlavo. Stotyje buvo tylu ir nejauku, barai ir parduotuvės jau nebedirbo, žmonių siluetai glaudėsi šešėliuose prie pastato sienų, o mes sėdėjome ant kietų grindų, jautėmės pavargę po sunkios dienos, nes klaidžiojome po miestą vasariškai karštą dieną su kuprinėmis ant pečių. Netoliese trainiojosi gauja paauglių, jie šūkavo ir vaipėsi bei kabinėjosi prie praeivių, kauydamis cigarečių. Prie mūsų priėjo vidutinio amžiaus vyriškis ir pasiteiravo, ar nenorėtume šilto maisto ir nakvynės; jo perdėtai maloni šypsena išgaravo, kai jį nuvijome. Poromis vaikštinėjo ginkluoti policininkai, žingsniuodami pro šalį, jie įtariai mus nužvelgė.

Pajautėme palengvėjimą, kai platformoje pagaliau sustojo traukinys, lyg iš niekur atsirado keleivių, tiesa, mažiau nei tikėjau.

Kai jau ketinome į jį lipti, prisitraukiau prie savęs Laurą ir pasakiau:

— Aš tave myliu.

Ji mane pabučiavo.

— Aš irgi tave myliu, Danieli. Net jeigu esi šykštuolis.

— Ei... — prasižiojau.

Tačiau ji nususuko, įkėlė į traukinį kuprinę ir šyptelėjo man per petį, o tai reiškė, kad nepyko ant manęs. Nusekiau Laurai iš paskos.

Eidamas pro jaukius privačius miegamuosius vagonus svarsčiau, ar nepadariau klaidos. Dabar buvo mano eilė pa-

sirūpinti bilietais — užuot užsakęs atskirą kupė, paskutinę akimirką pasirinkau standartines vietas keleiviniame vagonė, nes kaina buvo perpus mažesnė.

Laura pastebėjo, kaip žiūriu į kupė langą, todėl ir pati sustojo prie manęs.

— Apmaudu, iš tikrųjų, — pareiškė ji.

— Kodėl?

— Na, tikėjausi pasimylėti traukinyje. Niekada nesu anksčiau to dariusi.

Pliaukštelėjau sau per kaktą.

— Manai, jau per vėlu pakeisti bilietus?

Bet mergina tik nusijuokė ir praėjo pro sąlyginai prabangius miegamuosius vagonus į standartinės klasės su sėdimosiomis vietomis. Nužvelgusi tuščią vagoną, ji pasirinko dvi vietas jo gale. Paskui išsitraukė iš kuprinės „Kindle“ skaityklę, butelį vandens ir, kad būtų patogų, įsitaisė ant dviejų sėdynių, aptrauktų senu pilku aksomu. Atsisėdau prie lango, vildamasis, kad traukinyje gerai veiks oro kondicionierius ir išsklaidys nakties drėgmę. Nusiėmiau akinius ir nusivaliau nuo veido prakaitą, o kai vėl juos užsidėjau, pastebėjau jauną porą, bėgančią palei platformą. Jie įlipo kaip tik tą akimirką, kai traukinys sutrūkčiojo ir pajudėjo iš vietos. Iš garsiakalbio pasigirdo pranešimas, ir mes pradėjome savo kelionę.

Pora, kurią mačiau bėgant, tiesiog įgriuvo į mūsų vagoną; jie sunkiai šnopavo, vyras juokėsi, o moteris atrodė susinervinusi. Abu nešėsi kelioninius krepšius, juos padėjo į bagažui skirtą lentyną, paskui užsiėmė vietas per tarpą šalia Lauros ir manęs. Nusišypsojau jiems ir nosisukau. Nors kelionėje po Europą mes susidraugavome su keliomis poromis, apsikeitėme elektroninio pašto adresais ir „Twitter“ vartotojų

vardais, iš pradžių, prieš įsitraukdamas į pokalbį, visada norėdavau įsitikinti, ar tie žmonės nepamišę.

Sprendžiant pagal išvaizdą, jie atrodė kaip smalsi, tarpusavyje nederanti pora. Abiem daugiau nei dvidešimt penkeri, bet niekada nebūčiau jų suvedęs kartu. Vaikinukas žemo ūgio, kresnas, trumpai kirptais plaukais, vilkėjo rusvai žalsvos spalvos marškinėlius ir *cargo* stiliaus kelnes. Jis buvo vidutinės išvaizdos ir, atrodo, daug laiko praleisdavo sporto salėje. Mergina — tikra priešingybė, visa apsirengusi juodai: odinis švarkas ant „The Stringlers“ marškinėlių, aptempti džinsai ir motociklininko batai. Plaukai irgi dažyti juodai, kad derėtų prie drabužių, su tamsiai raudonomis sruogelėmis. Už primerktų, smarkiai išdažytų vokų slėpėsi *noir* kavos spalvos akys. Ji buvo keliais coliais aukštesnė už vaikina — apie penkių pėdų ir dešimt colių, todėl kai stovėjo, žiūrėjo į jį iš viršaus. Jie man priminė Oliviją Oil ir Popajų*.

Pora tarpusavyje kalbėjo savo gimtąja kalba. Tikriausiai Rytų europiečiai, nors, tiesą sakant, negalėjau pasakyti, ar iš Vengrijos, Rumunijos ar kokios nors kitos šio žemyno dalies.

Kai traukinys dar važiavo per miestą, iš kito jo galo į vagoną atėjo dar vienas keleivis. Jam buvo apie keturiasdešimt, kresnas, trumpai kirptais plaukais, spuogų sudarkytu randuotu veidu. Jis bagažo neturėjo. Nors vagone buvo daug tuščių vietų, vyras atsisėdo įstrižai priešais Laurą ir mane. Vertinamai mus nužvelgęs, akivaizdžiai liko nepatenkintas, tada užsimerkė ir ėmė vėduotis laikraščiu veidą.

Stebėjau, kaip pro šalį skrieja Budapešto vaizdai, traukiniui įsibėgėjus mirga miesto šviesos.

* Amerikiečių komiksų ir animacinių filmų personažai (*red. pastaba*).

— Norėčiau išgerti, — pasakiau po kurio laiko. — Kažkur traukinyje turėtų veikti restorano vagonas.

— Atsidarys, kai pravažiuosime sieną.

Pakėliau akis. Šiuos žodžius ištarė vaikinys, sėdintis kitoje praėjimo pusėje. Jis geraširdiškai gūžtelėjo pečiais ir pridūrė:

— Restoranas pradės veikti, kai pasieksime Rumuniją. Maždaug... — jis pažvelgė į laikrodį, — po dviejų su puse valandos.

— Taip ir žinojau, kad Budapešte reikėjo apsirūpinti maistu ir gėrimais.

— Nesijaudinkite, — pasakė jis ir atsistojo. — Mes visko daug turime.

Jis ištraukė iš krepšio sunkią popierinę pakuotę ir, žengęs per praėjimą, atsisėdo priešais mus. Po akimirkos prie jo prisijungė ir kelionės draugė, įsitaisė šalia ir sukryžiuavo kojas. Vaikinas atidarė dvi skardines šviesiojo alaus ir, nespėjus paprieštarauti, padavė jas mums.

— Aš Jonas, — prisistatė jis, paskui atidarė dar dvi skardines ir gurkštelėjo iš savosios. — O čia — Alina.

Traukinio langai buvo juodi, matiniai, tamsą perskrodavo tik reti šviesos blyksniai kelyje. Spoksojau į savo atvaizdą, mano veidas atrodė išsikreipęs dėl kažkokio stiklo įskilimo it koks išsilydęs plastikas. Nusisukau ir sutelkiau dėmesį į naujus kelionės draugus.

Jonas padėjo laisvąją ranką Alinai ant kelio ir ją glostinėjo. Vadinasi, jie *buvo* įsimylėjėlių porelė.

— Kodėl keliaujate į Rumuniją? — paklausė vyrukas plačiai šypsodamasis.

Šalia jo sėdinti Alina neatrodė tokia džiugi, jai, regis, buvo nuobodu.

Man nespėjus praverti burnos, Laura pirmoji atsakė į klausimą:

— Keliaujame po Europą. Pastarąsias kelias savaites praleidome gulėdami paplūdimiuose...

— Šaunu.

— Bet norėjome aplankyti ir Rytų Europą, susipažinti su kai kurių šalių kultūra, ne tik pasideginti saulėje.

Jonas linktelėjo galvą.

— Geras pasirinkimas. Rumunija — pati gražiausia šalis. Žinoma, ten daug problemų: skurdas, rumunų kilmės romai ir taip toliau, — jis numojo ranka, tarsi tai būtų nuobodi tema. — Bet tai tikroji Europa. Ir daug įdomiau už ispaniškus paplūdimius.

Pastebėjau, kaip Alina nepastebimai pavartė akis.

— Tai jūs iš Rumunijos? — paklausė Laura merginos, stengdamasi įtraukti ją į pokalbį.

— Taip.

Laura laukė, tačiau daugiau Alina neištarė nė žodžio.

— Ji iš Sibiu, — pasakė Jonas. — Dabar ten ir vykstame aplankyti jos giminaičių. Negaliu sulaukti susitikimo su Alinos mama, noriu pamatyti, ar ji tokia pat seksuali kaip ir jos dukra.

Nusišypsojau.

— Puikiai kalbi angliškai. Tikiuosi, tai nenuskambėjo įžeidžiai.

— Ne, visiškai. Mes ir susipažinome per anglų kalbos paskaitas.

Jono ranka nuslinko aukščiau merginos koja. Jos veidas išliko abejingas.

— Tai kokias Europos šalis aplankėte? — paklausė Jonas, nukreipdamas žvilgsnį nuo Lauros į mane.

Giliai įkvėpiau.

— Kelionę pradėjome Briuselyje, tada važiovome į Prancūziją, Ispaniją, savaitę praleidome Ibisoje, vėliau atvykome į Italiją — į Romą ir Amalfio Krantą. Paskui keliavome per Graikiją ir Kroatiją, galiausiai atsiradome Vengrijoje.

Štai ir viskas. Du nuostabūs mėnesiai virto pirkinių sąrašu. Mudviem su Laura buvo brangios smulkmenos ir prisiminimai. Kelionė, arba Didysis Turas, kaip juokaudami ją vadinome, daug ką pakeitė. Buvome įprasti turistai — lankėmės Eifelio bokšte ir apėjome Luvrą, stebėjome žmones ir jautėme, kaip atsilaisvino kiekvienas mūsų raumenų mazgas, nes pagaliau galėjome atsipalaiduoti po įtempto laikotarpio namuose. Mes šėlome Ispanijoje, šokome ir gėrėme Benikasiso muzikos šventėje, visą naktį vaikščiojome po naktinius klubus, o dieną miegojome Ibisoje. Lankėmės parduotuvė-

se ir išsinuomojome vandens motociklus, ir vėl siaubėme Romos parduotuves. Mylėjomės paplūdimyje ant Amalfio Kranto, gulėjome po žvaigždėtą dangumį ir kalbėjome apie vaikus, kurių susilauksime, kai grįšime į Angliją. Nardėme po vandeniu prie Santorino salos tarp visų vaivorykštės spalvų žuvų. Pozavome daugybėje nuotraukų nacionaliniame Plitvicos ežerų parke, kol mane apėmė jausmas, lyg mano siela pradeda byrėti.

Tai buvo gyvenimas, iš tikrųjų gyventas, iš tikrųjų patirtas, magiška akimirka, kuri prabėgs pro akis prieš mirtį. Kartu ja dalijomės, kartu viską patyrėme — tai reiškė, kad su Laura buvome artimi kaip niekada anksčiau.

Kalbėdamas su Jonu ir Alina, pasakodamas jiems svarbiausias kelionės nuotrupas, nejučia pasiilgau savo geriausio draugo namie — Džeiko. Jis vienintelis žmogus, neskaitant Lauros, su kuriuo galėjau būti atviras ir sąžiningas. Kai tik atsirasdavo galimybė, visada jam nusiųsdavau ilgą elektroninį laišką, — jis priminė dienoraštį, kuriame smulkiai aprašydavau, ką nuveikėme su Laura. Džeikas atsakydavo tuo pačiu — pasakodavo apie visus nuostabius dalykus, kurie jam atsitiko sugrįžus į Londoną, kur jis toliau stengėsi siekti muzikanto karjeros.

Nutilau svarstydamas, ką daugiau atskleisti šiems nepažįstamiesiems ir nesileisti į smulkmenas, kaip pastarosiomis dienomis Dubrovniko ir Budapešte mus įveikdavo nuovargis. Galbūt pradėjo kankinti namų ilgesys, nors ir labai puikiai leidome laiką, arba pajautėme žmogišką poreikį stabtelėti trumpam vienoje vietoje. Mūsų kojos darėsi vis sunkesnės, todėl buvo sudėtinga įkvėpti sau entuziazmo apžiūrėti šiuos du didingus miestus. Laura pasiūlė sugrįžti į Italiją arba Ispaniją, išsinuomoti butą ir ten pagyventi, bet aš primygtinai

prašiau toliau tęsti turą. Užsispyriau įgyvendinti mūsų planą. Aplankę Rumuniją, vėl pasuksime į šiaurę: Rusiją, Vokietiją, tada į Skandinaviją. Turas pasibaigs Stokholme per mano trisdešimt penktąjį gimtadienį. Paskui skrisime namo, atgal į Londoną.

Susituoksime. Sukursime šeimą. Nebūtinai tokia tvarka. Lauros geriausia draugė Erina laukėsi, todėl buvau įsitikinęs, kad ji, pamačiusi Erinos kūdikį, norės kuo greičiau ir pati pastoti. Ir aš tam neprieštaravau.

— Keliaujate tik dviese? — pasiteiravo Jonas.

— Taip.

— Regis, jūs puikiai leidžiate laiką.

— Tai buvo...

— Per sunku apsakyti žodžiais, ar ne?

— Atspėjai.

Norėjau dar ką nors pridurti, bet pastebėjau, kaip pažvelgęs į Laurą Jonas nustebęs susiraukė, todėl pasukau galvą jos pusėn. Ji jautėsi nesmagiai.

— Ei, atleiskite, jeigu jums trukdome. Galime grįžti į savo vietas... — pareiškė Jonas.

— Ne, ne, jūs niekuo dėti.

Laura pasilenkė į priekį, mes su Jonu padarėme tą patį, tarsi būtume sukišę galvas pasitarti. Alina toliau sėdėjo tiesiai.

— Nesidairykit, — pasakė Laura. — Tas vyras tenai nesiliauja spoksoti į mane.

Nesusivaldžiau ir pažiūrėjau. Vyras trumpais plaukais, kuris įlipo į vagoną vėliau už Joną ir Aliną, dabar skaitė laikraštį.

— Esi įsitikinusi? — paklausiau.

— Taip, — sušnabždėjo Laura. — Jis... žiūrėjo į mano kojas. Dabar vėl žiūri.

Vėl pažvelgiau, ir vyras nukreipė akis tiesiai į mane. Jo žvilgsnis buvo neperprantamas, bet jis toliau palaikė akių kontaktą; retas kuris Anglijoje išdrįstų šitaip žiūrėti. Galiausiai nelinksmi nusišypsojo ir vėl įsmeigė akis į laikraštį.

— Apsikeiskime vietomis, — pasiūliau Laurai.

Ji atsisėdo prie lango, toliau nuo nepažįstamojo žvilgsnio. Iš dalies supratau, kodėl vyras į ją spoksojo — Lauros plaukai buvo šviesiai rausvi, akys mėlynos, o kojos kaip aštuntasis pasaulio stebuklas. Šįvakar ji mūvėjo šortus, nes buvo karšta, o ne dėl to, kad pritrauktų vyrų žvilgsnius.

Laura buvo mergina ne mano nosiai. Laimei, jai patiko aukšti moksliai su akiniais. Mano plaukai vidutinio ilgio, rudi, esu per daug liesas ir šiek tiek panašus į vaikiną, iš kurio per senas reklamas tyčiojosi raumeningas vyrukas. Man pasisekė, kad dar yra moterų, kurioms patinka tokie vyrai kaip aš, o ne storžieviai raumenų kalnai.

Kol Laura persėdo į kitą vietą, Alina nusigręžė ir atvirai žiūrėjo į vyrą. Šis vėl mus stebėjo. Galiausiai pašaipiai nusijuokė ir nususuko.

— Tu darai įspūdį daugeliui vaikinių, — pasakė Jonas. — Jiems atrodo normalu žiūrėti į moterį, tarsi ji stovėtų parduvės vitrinoje. Alinai taip nuolat atsitinka.

Ji linktelėjo.

Paėmiau Lauros ranką ir greitai spustelėjau. Žinojau, kad ji galėjo pasijusti nejaukiai, todėl pasakiau:

— Pakalbėkime apie ką nors kita.

— Gera mintis, — paantrino Jonas. — Tai ką jūs, draugužiai, veikiate? Kuo užsiimate, kai nekeliaujate?

— Laura dirba rinkodaros srityje, — atsakiau. — Vaikų labdaros organizacijoje.

— Įdomu.

— Iš tiesų ne, — pareiškė mano mergina.

— Bet tu atlieki gerą darbą.

Laura siurbtelėjo alaus. Kadangi ji svėrė netgi mažiau nei derėjo, pamaniau, apgirs, kol išgers visą skardinę.

— Geriau nei pardavinėti koką, — pasakė ji.

Jonas išpūtė akis.

— Turiu omenyje kokakolą.

Visi trys pratrūkome juoktis. Alina vis dar nedraugiškai spoksojo į priešais sėdintį vyrą.

— Manau, jūs neturite vaikų? — pasiteiravo Jonas.

— Ne, — pasakė Laura.

Tą akimirką aš irgi atsakiau:

— Dar ne.

Jis smalsiai žiūrėjo į mudu.

— Tai paskutinė mūsų didelė kelionė prieš sukuriant šeimą, — atviravau.

— Prieš *bandymą* sukurti šeimą, — pataisė Laura. — Dėl nieko negali būti tikras. Ypač tada, kai sulauki tiek metų, kiek aš.

— Tau tik trisdešimt ketveri.

Apie tai kalbėjomės jau daug kartų. Tai buvo viena iš priežasčių, kodėl būtent dabar leidomės į kelionę. Lauros biologinis laikrodis pradėjo tikseti vis garsiau — ji pasakė, kad jaučiasi kaip krokodilas iš „Piterio Peno“, kurio pilve tiksėjo laikrodis; aš taip pat buvau tam jau pasirengęs. Bet matydamas savo draugus, kurie dėl vaikų turi riboti šeimos atostogas, pasiūliau Laurai išvykti į didelę, paskutinę kelionę, o tik po jos sukti lizdą. Ir mūsų kelionė tapo įgyvendinama po laimingos fortūnos šypsniu — jei tiksliau, tai buvo ilgo ir intensyvaus darbo rezultatas.

— O kuo tu užsiimi? — paklausė manęs Jonas.

— Aš programuotojas, — atsakiau. — Kuriu programėles „iPhone“ ir „iPad“ įrenginiams ir parduodu jas vienai didžiausių informacinių technologijų bendrovei.

Visada, kai kalbėdavau apie savo darbą, man rūpėdavo, kad tai nuskambėtų kukliai, o ne pagyruoiškai.

— Štai kodėl išgalėjome leisti į tokią kelionę, — pridūrė Laura.

— Kokioje įmonėje dirbi? — pasidomėjo Jonas. — Leisk atspėsiu — „Google“? „Facebook“?

— Ne, „Skittle“.

„Skittle“ buvo viena iš didžiausių naujai įkurtų technologijų bendrovių, kuri išgarsėjo per pastaruosius kelerius metus, kurdama mobiliąsias programėles.

— Oho. Tai labai nuostabu. Ar girdėjai, Alina?

Ji nukreipė savo dėmesį nuo lango ir man linktelėjo galva.

— Puiku.

— Vadinas, Anglijoje esi populiarus? — pareiškė Jonas spindinčiomis akimis.

— Ne! Mane retas kas pažįsta net mano nuosavame bute. O ką judu veikiate?

Aš negalėjau kalbėti apie programėlę, kol ji nebuvo oficialiai išleista; pasirašiau konfidencialumo sutartį. Sąmoningai pakeičiau temą ir uždaviau klausimą Alinai, kurios uždavimas vertė jaustis nesmagiai.

Tačiau Jonas nesuteikė savo merginai progos prabilti.

— Alina dirba iliustruotoja.

— Tikrai? Ką ji iliustruoja?

— Komiksus, — patikslino Alina, sugavusi mano žvilgsnį.

Pirmą kartą merginos akyse suspindėjo kai kas daugiau

nei nuobodulys. Pasididžiavimas ir lengvas iššūkis, tarsi ji tikėjosi būti pašiepta.

— Kaip šaunu, — pasakiau nuoširdžiai sužavėtas.

— Taip, — suvapėjo Jonas. — Turėsime bendrų projektų, ar ne? — jis patrynė merginai kelį.

— Tai, vadinasi, tu rašytojas? — paklausiau.

Alina atsakė, nespėjus jam praverti burnos.

— Jis nieko neveikia.

Vaikino šypsena prigeso.

— Truputį nesąžininga.

Pasidarė įdomu: netikėtai tarp jų kilo įtampa.

Jonas vėl nusišypsojo, bet ranką nuo jos kojos patraukė.

— Gera, šiuo metu ieškau darbo. Tiesa, rašau knygą. Žinote, kartu su Alina.

— Apie ką ji? Knyga?

— Ak, tai tiesiog mano asmeninė filosofija. Pasvarstymai apie... kai kuriuos dalykus.

Laura buvo išėjusi į tualetą. Mintyse sau prižadėjau papasakoti jai apie Jono knygą, nes tai ją pralinksmins.

Jonas jau ketino smulkiau paaiškinti apie savo darbą, bet traukinys privažiavo stotelę. Ji buvo beveik tuščia — stovėjo tik maždaug į septintąją dešimtį įkopęs vyras su didžiuliu dėžės formos lagaminu.

Mano nuostabai, Alina pašoko ir išsmuko pro duris — ji padėjo vyrui įlipti į traukinį, taip pat įkėlė lagaminą. Pagyvenęs vyras atrodė ganėtinai stiprus ir sveikas, kad pats galėtų panešti savo daiktus. Padėkojęs savo kalba, keleivis nuėjo į vietą vagono gale.

Keturiese šnekučiavomės dar apie valandą. Jonas norėjo viską sužinoti apie programėlę, su kuria dirbau, ir kažkiek laiko kalbėjomės apie tai, o Laura su Alina, tarsi išsiritusia iš kokono it drugelis, kai ištiesė pagalbos ranką pagyvenusiam vyrui, plepėjo apie kelionę. Pamalonintas akivaizdaus Jono susidomėjimo ir susižavėjimo — buvau pripratęs prie žibančių draugų akių, kai užsimindavau apie programėlę, — laikinai užmiršau apie konfidencialumo sutartį.

Pokalbiui artėjant prie pabaigos, Vengrijos pasienio apsaugos darbuotojai, vilkintys mėlynus švarkus ir geltonas ryškas liemenes, įlipo į traukinį ir patikrino mūsų pasus. Jie ilgai tyrinėjo Alinos dokumentą, o paskui nuėjo prie kito keleivio. Kaip ir policininkai stotyje, jie prie klubų turėjo pri-segtus ginklus.

Kai pareigūnai pasišalino, o aš dėjau mūsų pasus ir bilietus į kuprinę, Laura sušnabždėjo man į ausį:

— Tas vyrukas vėl spokso į mane.

— Ką?

— Jis žiūri į mano atvaizdą lange.

— Tu tikra, kad tai ne paranoja?

— Galbūt. Nežinau, — ji pakilnojo pečius ir išlenkė kaklą. — Jaučiuosi labai pavargusi.

— Žinau. Aš taip pat, — nusižiovavau.

— Bet ši sėdynė labai nepatogi.

Jonas, sugrįžęs iš tualetų, nugirdo mūsų pokalbį.

— Ei, ten, koridoriaus gale, yra tuščia kupė. Gal jūs nueikite ir pasnauskite? — kalbėjo tyliai, lyg regzdamas sąmokslą. — Praeis kelios valandos, kol čia užsuks Rumunijos apsaugos darbuotojai. Mes akylai stebėsime aplinką ir iš karto jus pažadinsime, kai pravažiuosime sieną.

— Nežinau, — tarstelėjo Laura.

— Viskas bus gerai, — ramino Jonas.

— Manau, tai puiki mintis, — pasakiau Laurai.

Ji susiraukė, negalėdama apsispręsti — troško nusnausti, bet nenorėjo nusižengti taisyklėms.

— Eik, Laura, — paragino Alina. — Pažadu, mes jus pažadinsime.

— Nežinau.

— Nagi, — drąsinau savo merginą. — Nusistatysiu žadintuvą savo telefone. Kada apytikriai kirsime sieną?

Jonas žvilgtelėjo į laikrodį.

— Išvažiavome iš Budapešto keturiasdešimčia minučių vėliau, taigi Rumuniją pasieksime maždaug dešimt minučių po trečios. Turite mažiau nei dvi valandas.

— Ak, gerai, — pasakė Laura. — Ačiū.

Ji žiūrėjo į kitą vagono pusę, ir aš supratau, kas Laurą privertė apsigalvoti. Vyras vėl spoksojo į ją, iškišęs liežuvio galiuką, ir aukštyn žemyn judino koją. Paskui ironiškai šypsodamasis iš lėto nusisuko.

Kupė buvo nedidelė, su dviem miegamosiomis vietomis, tarp kurių — maždaug trijų pėdų tarpas. Už lango gūdi tamsa. Dabar buvome kažkur Vengrijos glūdumoje. Man buvo sunku net įsivaizduoti, kas plyti kitoje lango pusėje. Miškai? Laukai? Prispaudžiau veidą prie stiklo. Negalėjau įžiūrėti netgi žvaigždžių. Jei ne pavienės mirgančios švieselės iš kur ne kur stūksančių namų, sakyčiau, kad traukinys skrieja kosmose. Galėjome būti bet kur. Galėjome būti pasaulio krašte.

Laura nusispyrė batus ir krito į gultą. Atsisėdau priešais ją ir iš priekinės kuprinės kišenės pasiėmiau telefoną. Baterija buvo beveik išsikrovusi, — prakeiktas daiktas *visada* būdavo beveik išsikrovęs, — bet vis tiek įjungiau žadintuvą, tikėdamasis, kad iki to laiko neišsijungs.

— Ką manai apie mūsų naujus bičiulius? — paklausiau.

— Dar neturiu nuomonės. Vaikinas šiek tiek savimyla. Nekantrauju perskaityti jo knygą, — ji pakėlė akis į lubas. — Bet Alinos grafinis romanas atrodo įdomus sumanymas. Ji pasakojo, kad jis apie moters galią, kažkas feministiško, tipiška superherojės istorija. Ji pažadėjo atsiųsti man kopiją.

— Šaunu.

Priėjau prie Lauros gulto ir pasilenkęs pabučiavau.

— Sakei, kad nori pasimylėti traukinyje.

— Tu juokingas. Jeigu būtum nupirkęs bilietus šioje kupė visai nakčiai, viskas galėjo būti kitaip. Bet mes atėjome čia tik pasnausti.

— Nagi, tai dar labiau užveda. Ar galėčiau tave įkalbėti? — pasilenkiau į priekį, norėdamas ją pabučiuoti.

— Hm. Galbūt.

Laura atsakė į bučinį. Mano ranka nuslydo jos švelnia šlaunimi aukštyn, ir Lauros kvėpavimas pasunkėjo; jutau, kaip spurdėjo jos širdis, kai prisispaudė prie manęs.

— Užrakink duris, — pasakė ji, atsiplėšusi nuo manęs. Merginos oda ties raktikauliu buvo paraudusi.

Svirduliuodamas atsistojau ir pamėginau užrakinti.

— O ne, dėl Dievo meilės. Užraktas sulūžęs. Neužsiraikina.

Tikriausiai dėl šios priežasties kupė buvo tuščia.

— Tada galėtum palįsti po šaltu dušu.

Ji padovanojo dar vieną mažytį šypsnį, kurį dievinau, ir nosisuko veidu į sieną. Nesusilaikiau ir nusijuokiau. Planas žlugo dėl sugadintos spynos. Atsiguliau į kitą gultą ir stebėjau, kaip pasikeitė Lauros kvėpavimas. Po kelių minučių ji užmigo.

Buvau pasiryžęs būdrauti, todėl vėl pasiėmiau telefoną ir pradėjau žaisti žaidimą, nors baterija buvo beveik išsikrovusi. Kažkur kuprinėje buvo kištuko keitiklis, bet neturėjau jėgų pakilti iš gulto ir jo ieškoti. Vis tiek ketinau nesumerkti akių, jeigu kas nors mėgintų patekti į neužrakintą kupė, todėl buvo nesvarbu, ar telefonas greitai išsijungs. Įkrausiu jį prieš mums pasiekiant kelionės tikslą, maniau, kad rasiu kištukinį lizdą.

Italijoje netyčia išmečiau telefoną ir sudaužiau ekraną. Valandėlę žaidžiau, mačiau ekraną lyg per miglą, pajutau, kaip pasunkėjo akių vokai. Pažadėjau sau po minutės liautis žaisti, atsikelti ir atsigerti vandens. Traukinys dundėjo ir aš kračiausi gulte. Aš negalėjau užmigti.

Užmerkiau akis nusprendęs, kad joms reikia poilsio.

✱

Atsisėdau tiesiai kaip strėlė. Buvau sušalęs, suprakaitavęs ir man smirdėjo iš burnos. Telefonas garsiai nukrito ant žemės. Sapnavau, kad buvau karste ir kažkas beldė į dangtį.

BUMBT BUMBT BUMBT.

Laura pasivertė ant šono ir prasimerkė, kai prasivėrė durys ir pasigirdo žemas balsas:

— Parodykite pasus.

Sumirksėjau žiūrėdamas į pasienio apsaugos darbuotojus, mano mieguistos smegenys dar nedirbo.

Arčiau stovintis vyras ištiesė ranką.

— Jūsų pasai.

Laura sureagavo anksčiau nei aš, pritūpė ant grindų ir atitraukė priekinę kuprinės kišenę.

Pareigūnai ją stebėjo. Arčiau lūkuriuojančiam vyrui buvo apie trisdešimt, turėjo antsvorį, buvo praplikęs, ant smakro netvarkingai styrojo šeriai. Jo kolega atrodė šiek tiek jaunesnis, gražiai apkirpta barzda ir vaiskiai mėlynomis akimis. Abiejų veido išraiška buvo nekantri ir pikta, lyg būtų išgirdę, kad jiems ką tik sumažino atlyginimą. Turistų vadove rašė, kad Rumunijos pasienio pareigūnai malonūs ir draugiški, todėl aš nusišypsojau ir linktelėjau galvą. Nė vienas į mano šypseną neatsakė.

Laura žvilgtelėjo į mane per petį, jos veide atsispindėjo nerimas, kai atitraukė savo kuprinės priekinę kišenę. Mano mergina pasirausė, tada perbalusi vėl atsisuko.

— Jų čia nėra, — pasakė ji.

— Ką?

Abu vyrai stebėjo, kaip pritūpia ant grindų šalia Lauros, ikišau ranką į priekinę kišenę, kur visada laikiau pasus, bilietus ir pinigus.

— Jie čia buvo, — tyliai pratariau. — Tikrai. Įdėjau dokumentus į šią kišenę, kai Vengrijos pasienio apsaugos darbuotojai juos patikrino.

— Esi įsitikinęs? — sušnabždėjo Laura.

— Taip, — supratau, kad mano balsas truputį drebėjo. — Tu nematei?

— Nežinau.

Jos akys buvo didelės, vis labiau kilo panika.

— Iš tikrųjų aš nežiūrėjau, prisipažino mergina.

— Nagi! — suriko praplikęs pareigūnas.

Pakėliau rankas ir tariau:

— Atleiskite, minutėlę.

Jis stukseno koja į taktą, duslus garsas aidėjo visoje kupė, kol knisausi šoninėse kuprinės kišenėse, kuriose radau kelis gabalėlius kramtomosios gumos ir įvairių susuktų kvitų bei informacinių lapelių. Laura rausėsi savo kuprinėje, o aš įkišau ranką į pagrindinį skyrių. Užčiuopiau kažką panašaus į pasą, ir akimirka širdis stipriai suspurdėjo. Deja, ten buvo tik lankstinukas iš Barselonos muziejaus.

Įtemptai mąščiau. Ar tikrai grąžinau pasus į vietą? Veikiausiai per išsiblaškimą padėjau juos ant sėdynės krašto, kur sėdėjome su Jonu ir Alina. Bet ne. Prisiminiau, kaip traukiau kuprinės užtrauktuką, nes jis užstrigo, todėl turėjau stipriai timptelėti, kad vėl užtraukčiau. Neabejotinai įdėjau juos atgal į priekinę kišenę.

Pareigūnas toliau stukseno koja. Žvilgtelėjau į Laurą. Ji dar labiau pabalo.

— Jie dingo, — pasakiau, o antras žodis užstrigo gerklėje.

Praplikęs apsaugos darbuotojas pasakė kolegai kažką rumuniškai, jo balsas skambėjo piktai ir labai rimtai.

— Mūsų pasai, mūsų bilietai... Juos pavogė, — stodamas pasakiau.

Pareigūnas spoksojo į mane, paskui nukreipė žvilgsnį į

Laurą, kuri stovėjo šalia. Paėmiau jos ranką ir suspaudžiau. Apsaugininkas tai pastebėjo ir nusivaipe.

— Mes britai, — pasakiau, lyg tai būtų galėję ką nors pakeisti.

Dabar jau abu žiūrėjo į mus su pašaipu. Norėjau pasakyti kvailą juokelį apie karalienę, Harį Poterį ir „Manchester United“. Tačiau prikandau liežuvį.

— Jūsų vardai? — pasiteiravo praplikęs pareigūnas.

— Danielis Salivasas. Laura Makenzi.

Buvau įsitikinęs, kad viskas išsispręs. Jie bus mūsų pusėje. Esame nusikaltimo aukos, ir vagis vis dar yra traukinyje. Ar traukinys buvo trumpam sustojęs įleisti pasienio pareigūnus? Nepastebėjau. Kad ir kaip būtų, su mumis negražiai pasielgė, todėl šie vyrai, įgaliotieji asmenys, mums padės. Sutinku, mes neturėjome būti šiame miegamajame vagone, bet jis juk tuščias. Anglijoje, jeigu keliauji ne tau skirtoje vietoje arba be bilieta, turi sumokėti kainų skirtumą arba baudą. Viskas bus gerai.

— kažkas įėjo į kupė, kol miegojome, — pasakiau. — Pavogė mūsų daiktus.

Nebuvau tikras, ar jie mane suprato. Vyrų žvilgsniai buvo abejingi. Tada praplikęs apsaugininkas, kuris, pasirodo, buvo viršesnis, kažką pasakė barzdotam kolegai, šis išėjo iš kupė ir nužingsniavo koridoriumi.

Praplikęs pareigūnas paėmė mano kuprinę ir pradėjo traukti daiktus. Švarius marškinėlius, turistų vadovą „Po Europą traukiniu“, akinius nuo saulės. Kuprinės apačioje buvo krepšys su nešvariais drabužiais. Mačiau, kaip jis jį ištraukė, atidarė, paskui išsiviepė ir nususuko. Vyras numetė krepšį prie kitų daiktų ant gulto ir suniurnėjo, tada paėmė Lauros kupri-

nę. Atitraukęs ją pažvelgė į vidų, makiažo reikmenų krepšelį numetė ant žemės.

— Ei, — pasiskundžiau. — Jūs negalite šitaip elgtis.

Nekreipdamas į mane dėmesio, jis naršė Lauros kuprinę, ištraukė nešvarių drabužių krepšį ir tučtuojau įkišo atgal. Tada išėmė švarią juodą su rožine spalva liemenėlę, pakėlė ir pažvelgė tiesiai į Lauros krūtinę. Atsistojau priešais ją. Vyras nusijuokė, paskui numetė liemenėlę į nedidelę mudviejų daiktų krūvelę, jos kuprinę taip pat nusviedė prie manosios.

Laura atsisėdo ant gulto ir pradėjo krauti daiktus atgal į kuprines. Ji drebėjo, o aš troškau ją nuraminti, išpainioti šią situaciją. Norėjau, kad viskas baigtųsi.

Jaučiau, kad turiu ką nors pasakyti, kreiptis į pareigūną pagalbos, kad jis suprastų. Bet nespėjau nieko naudingo sugalvoti, kai sugrįžo barzdotasis kolega. Su juo atėjo dar vienas vyras — aukštas, liesas, išblyškusio veido. Jis vilkėjo geležinkelio bendrovės uniformą. Rankoje laikė ilgą popieriaus lapą, kuriame, kaip supratau, buvo užsakytų vietų sąrašas. Braukė pirštu per sąrašą ir purtė galvą.

Geležinkelio bendrovės darbuotojas ir du pasienio pareigūnai greitai kažką vienas kitam sukuždėjo.

Praplikęs pareigūnas parodė pirštu į mane, bandė kažką angliškai pasakyti. Tą akimirką pasirodė Alina.

— Ačiū Dievui, — apsidžiaugiau.

Štai žmogus, kuris kalba rumuniškai. Ji viską jiems paaiškins. Dar niekada anksčiau šitaip nesidžiaugiau ką nors matydamas.

— Alina, kažkas pavogė mūsų pasus, bilietus ir visus pinigus. Gali jiems paaiškinti? Nemanau, kad jie mus supranta.

Tikėjausi, kad Alina kalbės dalykiškai ir ramiai, tačiau,

regis, ji buvo nervinga ir įsitempusi. Šnekėjo gimtąja kalba, greitai ir griežtai.

Plikasis pareigūnas papurtė galvą, parodė į mus, o tada į sąrašą, kurį laikė geležinkelio bendrovės darbuotojas.

Alina klausėsi, paskui atsisuko į mudu.

— Jie sako, kad jūsų čia neturėtų būti. Kupė turėjo būti tuščia.

Na, taip. Norėjau jai pasakyti. *Tikriausiai galėtum paaiškinti, kad tai tavo vaikino sumanymas?* Bet ar man tai padės?

Vėl prakalbo vyras su geležinkelio bendrovės uniforma. Jo balsas buvo plonas, pridusęs.

— Jie kaltina jus... — Alina bandė prisiminti žodį, kurį girdėjo minint filme. — Važiavimu be bilieto?

— Vengimu susimokėti už kelionę, — pasakiau. — Bet mes turėjome bilietus. Paprastus bilietus. Juos pavogė. Prašau, pasakyk jiems, kad mes gailimės ir žinome, jog neturėjome eiti į miegamąjį vagoną. Bet bilietus buvome įsigiję. Esame nusikaltimo aukos.

Ji sulinksėjo ir, kaip supratau, persakė tai vyrams.

Praplikęs pareigūnas šūktelėjo:

— Cha!

Alina vėl su juo kalbėjosi pakeltu balsu, jos nervingumas perėjo į pyktį. Iš jų žvilgsnių — kaip nužiūrino merginos odinį švarką, batus, plaukus ir makiažą, — mačiau, kad jie galvojo, jog ji kokia nors pamišėlė. Jeigu būtų tvarkingai apsirengusi ar vyresnė, arba išvaizda būtų kuklesnė, tikriausiai viskas būtų buvę kitaip. O galbūt jiems nepatiko jos manieros. Per vėlai supratau, kad Alina — ne pati geriausia mūsų atstovė, ir netrukus jie pradėjo ginčytis. Jos ir praplikusio pareigūno balsai pagarsėjo, abu kalbėjo vienu metu, nesiklausydami vienas kito.

Iš gretimos kupė galvą įkišo vyras, ir barzdotas apsaugos darbuotojas sušuko, skubindamas jį kuo greičiau uždaryti duris.

Nesutarimas tarp Alinos ir pareigūno vis labiau didėjo, jie laidė vienas kitam šiurkščius žodžius. Staiga pasienio pareigūnas pakėlė ranką, iškošė viensikiemenį žodį — „baik“ ar „gana“? — ir kažką pasakė geležinkelio bendrovės darbuotojui, kuris, linktelėjęs galvą, išskubėjo.

Praplikęs pareigūnas parodė pirštu į Laurą ir mane ir pasakė:

— Eime.

Alina protestavo, bet vyras ją sučiupo ir ėmė stumti per koridorių. Mergina stengėsi atsigręžti, vis dar ginčijosi, bet jis uždėjo ranką ant jos menčių ir vėl stumtelėjo.

— Kas vyksta? — paklausiau sekdamas iš paskos. — Alina? Ji neatsakė, tik toliau plūdosi rumuniškai.

— Traukinys lėtina greitį, — sušnabždėjo Laura.

Ji buvo teisi. Traukinys sumažino greitį, tarsi ketindamas sustoti, stabdžiai cypė. Apsaugos darbuotojas atidarė duris, kurios vedė į tarpą tarp vagonų, išstūmė Aliną, o man su Laura paliepė:

— Ateikit, ateikit.

Traukinys vis dar mažino greitį, ir neaprepiamoje tamsoje, lauke, blykstelėjo kelios neryškios šviesos. Pagaliau jis sustojo, garsiai sucypė stabdžiai. Susverdėjęs petimi atsiremiau į sieną. Traukinio durys sušnypštė ir atsidarė. Žiūrėjau pro apsaugos darbuotoją ir Aliną į mažą, atvirą stotelę, platforma buvo visa pėda žemesnė už tą vietą, kur stovėjome.

Pavėluotai supratau, kas vyksta. Pasakiau „ne“, bet pareigūnas nekreipė į tai dėmesio. Jis išstūmė iš traukinio Aliną,

ši pargriuvo ant kelių tamsioje platformoje, tada timptelėjo už rankos Laurą ir taip pat išmetė iš traukinio. Ji sudejavo, kai klupdama iššoko, bet sugebėjo išsilaikyti ant kojų. Galiausiai apsaugininkas išgrūdo ir mane. Atsisukau į jį, norėdamas šaukti, maldauti, tada jis išmetė mūsų kuprines. Jos šlumstelėjo ant žemės.

— Jūs negalite šitaip elgtis! — sušukau.

Bet vyras tik stovėjo ten ir saugojo įėjimą, kol durys užsidarė. Jo žvilgsnis buvo šaltas ir nepermaldaujamas. Po kelių akimirkų traukinys pajudėjo. Kol mes stovėjome priblokšti ir nesiryžome pajudėti, kažkas pasirodė lange ties ta vieta, kur turėjome sėdėti. Ten buvo Jonas, jis atrodė sukrėstas.

Traukinys, didindamas greitį, išdundėjo iš stotelės. Stebėjau, kaip jis dingo tamsoje, palikęs mus stovėti tamsoje ant platformos nykiame užkampyje.